

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰῶλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 15 Ἰουλίου 1895

Ἔτος 17ον. — Ἀριθ. 28

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΟΥ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
[Συνέχεια· ἴδε σελ. 209]

Ἡ Πετρίνα περιπλανήθη εἰς τὰς μακρὰς μαύρας στήλας τῆς ἐφημερίδος, αἵτινες διεδέχοντο ἀλλήλας ἐπ' ἀπειρον, ἀγωνιώσα καὶ ἐρωτώσα ἐαυτὴν πῶς ἔμελλε νὰ διεξαγάγῃ τὴν νέαν ταύτην ἐργασίαν, καὶ εἰ μὴ ὁ κ. Βουλφρὰν δὲν ἤθελεν ἀγανακτῆσαι διὰ τὴν βραδύτητά της, ἢ δυσαρεστηθῇ διὰ τὴν ἀδεξιότητά της.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν ἐπιτιμήσῃ, ἐθάρρυνεν αὐτήν, διότι διὰ τῆς ὀξύτητος τοῦ ὠτός, τοσοῦτον λεπτῆς παρὰ τοῖς τυφλοῖς, εἶχε μαντεύσῃ τὴν συγκίνησιν της ἐκ τῆς τρομώδους κινήσεως τοῦ φύλλου.

«Μὴ βιάζεσαι, ἔχομεν καιρὸν» καὶ ἔπειτα δὲν ἔχεις ποτὲ ἀναγνώσῃ ἐμπορικὴν ἐφημερίδα.

— Ἀλήθεια, κύριε.

Ἐξακολουθοῦσα τὰς ἐρεῦνας της αἴφνης ἐρρηξε μικρὰν κραυγὴν.

«Ὑῆρες;

— Νομίζω.

— Τώρα ζήτησε τὴν ἐπιγραφὴν λίγην, ἔμπ, ντζοῦτε, σάχς, του-άϊν.

— Ἀλλά, κύριε, εἰξεύρετε Ἀγγλικά, ἀνεφώνησεν ἀκουσίως.

— Πέντε ἢ ἑξ λέξεις τοῦ ἐπαγγέλματός μου, καὶ αὐταὶ εἶνε ὅλαι ὅλαι δυστυχῶς.

Εὐροῦσα αὐτὰς ἡ Πετρίνα ἤρχισε τὴν μετάφρασίν της, στενοχωρουμένη διότι ἐγένετο πολὺ βραδέως, ἐνδοιάζουσα, ψελίζουσα, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἰδρῶς ὑγραίνε τὰς χεῖράς της, εἰ καὶ ὁ κ. Βουλφρὰν ἐκ διαλλειμμάτων τὴν ἐβόηθει, λέγων·

«Ἀρκεῖ, ἐνόησα, προχώρει.»

Καὶ ἐκεῖνη ἤρχιζε πάλιν ἐντείνουσα τὴν φωνὴν ὡς ὅτι οἱ μηχανικοὶ ἐκινδύνουν νὰ τὴν καταπνίξωσι σφυροκοποῦντες.

Τέλος ἐπέρασε τὸ μέρος ἐκεῖνο.

«Τώρα κύτταξε, ἂν ὑπάρχωσιν εἰδήσεις ἐκ Καλκούτης.»

Ἡ Πετρίνα ἀναζητήσασα εἶπε·

«Μὴ βιάζεσαι, ἔχομεν καιρὸν» (Σελ. 217, στήλ. α')

— Μάλιστα: «τοῦ εἰδικοῦ ἡμῶν ἀνταποκριτοῦ.»

— Αὐτό· λέγε.

— «Αἱ εἰδήσεις ἡμῶν ἐκ Δάκκας...»

Πρόφερε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ τρόμου τῆς φωνῆς, ἐκπλήξαντος τὸν κ. Βουλφρὰν.

«Διὰ τί τρέμεις; ῥώπησε.»

— Δὲν εἰξεύρω ἂν τρέμω· θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

«Σὲ εἶπα νὰ μὴ ταράττεσαι, διότι ὅ,τι μοῦ δίδεις, εἶνε πολὺ περισσότερον παρ' ὅ,τι ἐπερίμενα.»

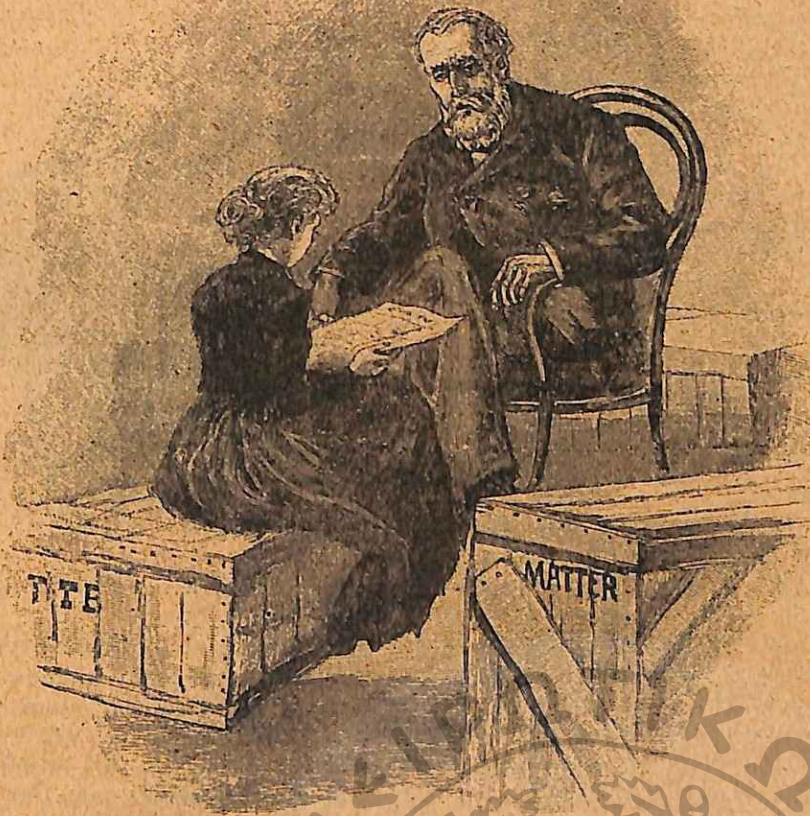
Ἀνέγνω τὴν μετάφρασιν τῆς ἐκ Δάκκας ἀλληλογραφίας πραγματευομένης

περὶ τῆς συγκομιδῆς τῆς Ἰνδικῆς καρύδας ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Βραχμαπούτρα· μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτῆς, τῇ εἶπε νὰ ἀναζητήσῃ ἐν ταῖς θαλάσσιαις εἰδήσεσιν ἂν ὑπάρχῃ εἰδήσεις ἐξ Ἀγίας Ἐλένης.

«Σαῖντ Ἐλὴνα εἶνε ἡ Ἀγγλικὴ λέξις, τῇ εἶπε.

Ἦρχισε πάλιν ἐξετάζουσα κάτωθεν ἕως ἄνω τὰς μαύρας στήλας, τέλος τὸ ὄνομα Ἀγία Ἐλένη προσέβαλε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

«Διῆλθε τῇ 23 πλοῖον Ἀγγλικὸν Ἀλμα ἐκ Καλκούτης πλέον εἰς Δένδην, τῇ 24 πλοῖον Νορβηγικὸν Γρουν-

δλ ό β ε ν έκ Νεραϊγγώδξ πλέον είς Βωνωνίαν.»

Έφάνη εύρησστημένος.
«Πολύ καλά, είπε, είμ' εύρησστη- μένος από σέ.»

Ηθέλησε ν' άποκριθί, αλλά φοβου- μένη μήπως ή φωνή της προδώσει την έκ της χαράς ταραχάν της, έσιώ- πησεν.

Έκεϊνος δ' έξηκολούθησε.

«Βλέπω ότι έως ότου ό καϊμένος ό Κλέφτιν θεραπευθί, θά δύναμαι νά σε μεταχειρίζωμαι.»

Άφ' ού δέ έπληροφορήθη περί της γενομένης έργασίας υπό των μηχανικών, και επανέλαβε προς αυτούς τάς συστά- σεις αυτού νά σπεύσωσιν όσον ήδύναντο, είπε προς την Πετρίναν νά τον όδηγήσει είς τό γραφεϊον του διευθυντού.

«Νά σας δώσω τό χέρι μου; ήρώτησε μετά συστολής.

— Και βέβαια, παιδί μου· πώς άλλως θά μ' όδηγήσεις; λέγε μου και όταν ά- παντώμεν έμπόδιον καθ' όδόν, πρό πάν- των έχε τον νουν σου.

— Ω! σάς βεβαιώ, κύριε, ότι είμπο- ρείτε νά έμπιστευθίτε είς έμέ!

— Βλέπετε ότι έμπιστεύομαι.»

Μετά σεβασμού έλαβε την άριστεράν χείρά του, εκείνος δέ διά της δεξιās έ- ψηλάφα τό πρό αυτού κενόν διά της ράβδου του.

Μόλις έξεληθόντες του έργαστηρίου εύρον έμπροσθεν αυτών τάς έξεχούσας τροχιάς του σιδηροδρόμου και ένιμισε καθήκόν της νά τω γνωστοποιήση τό πρᾶγμα.

«Έδώ δά είνε περιττόν, διότι έχω είς την κεφαλήν μου και είς τους πόδας μου όλον τό έδαφος των έργοστασίων μου, αλλά μοι είνε άγνωστα τά άπόρό- οπτα έμπόδια τά όποια είμπορεί νά ά- παντήσωμεν· εκείνα πρέπει νά μοι λέγης ή νά προσέχης νά τα άποφεύγω.»

Ού μόνον τό έδαφος των έργοστα- σίων του είχεν έν τη κεφαλῇ του, αλλά και τούς έν αυτοίς έργαζομένους. Διε- ρχόμενοι έχαιρέτιζον αυτόν οι έργάται, ού μόνον άποκαλυπτόμενοι, ως εάν ήδύ- νατο νά τους ίδῃ, αλλά τινές προσαγο- ρεύοντες αυτόν έξ ονόματος.

«Καλημέρα, κύριε Βουλφράν.»

Είς πολλούς δέ, τουλάχιστον τούς παλαιούς άπεκρίνετο ώσαύτως «Καλη- μέρα, Ιάκωβε» ή «Καλημέρα, Πασχάλη» ούδ'όλως λησμονών την φωνήν των. «Οτε δέ ένυπῆρχεν ένδοιασμός τις έν τη μνήμη του, όπερ σπάνιον, διότι πάντας σχεδόν έγίνωσκεν, ίστατο και ήρώτα.

«Δέν είσαι σύ; και έλεγε τό όνομα του έργάτου.

Έάν δέ ήπατάτο, έλεγε τό διατί.

Ούτω βραδυπορούντες διήνυσαν έν πολλῇ ώρᾳ τό διάστημα τό από των έρ- γαστηρίων είς τό γραφεϊον. «Οτε δέ

ώδηγησεν αυτόν είς την έδραν του, απέ- λυσεν αυτήν λέγων·

«Αύριον.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

«Οντως την έπιούσαν, την αυτήν και την προτεραίαν ώραν, ό κ. Βουλφράν είσήλθεν είς τό έργαστήριον, χειραγω- γούμενος υπό του διευθυντού· άλλ' ή Πετρίνα δέν ήδυνήθη νά σπεύσει είς προϋπάντησιν αυτού, διότι την ώραν έ- κείνην κατεγίνετο μεταδιβάλλουσα τάς όδηγίας του άρχιμηχανικού προς τούς έργάτας, ούς είχε συλλέξει, τέκτονας, ξυλουργούς, σιδηρουργούς, μηχανικούς και καθαρά άνευ επαναλήψεων μετέφρα- ζεν ένί εκάστῳ τάς διδομένας ύποδείξεις, ταυτοχρόνως δέ επανέλαμβανε προς τον άρχιμηχανικόν τάς έρωτήσεις ή τάς πα- ρατηρήσεις άς οι έργάται τη' άπέτεινον.

«Ούτω βραδυπορούντες...» (Σελ. 218, στήλ. α'.)

Βραδέως ό κ. Βουλφράν είχε προ- σεγγίση και αι φωναί εκόπασαν· αυτός δέ διά της ράβδου του έννευσε νά εξα- κολουθήσωσιν ως εάν μή ήτο παρών.

Έν ᾧ δέ ή Πετρίνα εύπειθής συνε- μορφόυτο προς την παραγγελίαν ταύτην, αυτός εκυπτε προς τον διευθυντήν·

«Είξεύρεις ότι ή μικρά αυτή θα έγί- νετο εξαίρετος μηχανικός; είπεν ήμι- φώνως, άλλ' ούχί όμως και τόσο σιγά ώστε νά μή τον άκούσης ή Πετρίνα.

— Άκριβώς είνε άξιοθαύμαστος διά την κρίσιν της.

— Και δι' άλλα ακόμη, νομίζω. Μοῦ μετέφρασε χθές την Άγγλικήν έφημερίδα εύστοχώτερον του Κλέφτιν και όμως πρώτην φοράν άνεγίνωσκεν έμπορικόν μέρος έφημερίδος.

— Είνε γνωστόν τί ήσαν οι γονεΐς της;

— Ο! Ταλουέλ ίσως είξεύρει, έγώ άγνοώ.

— Όπως δήποτε φαίνεται ότι έχει δυστυχίαν έλεεινήν.

— Τῆς έδωκα πέντε φράγκα την ήμέ-

ραν διά την τροφήν και την κατοικίαν της.

— Έννοώ την ένδυμασίαν της· τό φό- ρεμά της είνε κουρέλλι· μόνον γύφτισσες είδα νά φορούν φόρεμα σάν τό δικό της. Βεβαίως μόνη της θά έκαμε τῆς σπαρ- τίδες που φορεΐ.

— Και ή φυσιογνωμία της πώς είνε;

— Εύφυής, εύφρεσάτη.

— Πονηρά;

— Διόλου, τούναντίον είνε καλή, εί- λικρινής και άποφασιστική. Η ματιά της τρυπᾷ τοίχον, και όμως τά μάτια της έχουν πολλήν γλυκύτητα αλλά και δυσ- πιστίαν.

— Πόθεν διάβολον μάς έρχεται;

— Άπ' έδώ όχι βεβαίως.

— Μ' είπεν ότι ή μήτηρ της ήτο Άγγλίσ.

— Δέν βλέπω νά έχῃ τίποτε Άγ- γλικόν επάνω της, είνε άλλο πρᾶγμα, όλως διόλου άλλο πρᾶγμα· και είνε κομψή, καθόσον μάλιστα ή έλεεινή ένδυ- μασία της αύξάνει πολύ την ωραιότητά της. Πρέπει μᾶ τό ναι νά το έχῃ φυσι- κόν νά είνε συμπαθής και έπιθλητική, άφ' ού στέργουν νά την άκούουν οι έρ- γάται μας».

Επειδή δέ ό διευθυντής ήτο χαρα- κτήρος τοιούτου ώστε νά μή παραλίπη ποτέ πᾶσαν εύκαιρίαν του νά κολακεύῃ τον κύριόν του, όστις ήτο γενητός είς φιλοδωρήματα, προσέθηκε·

«Χωρίς νά την ιδῆτε έμαντεύσατε τά πάντα.

— Η προφορά της μοῦ έκαμεν έν- τύπωσιν».

Η Πετρίνα και τοι δέν ήκουεν όλην την συνδιάλεξιν ταύτην, είχεν όμως άρ- πάση λέξεις τινάς, αιτινές τη είχον έμ- ποιήση ταραχήν τινά βιαίαν, καθ' ής ήτο ήναγκασμένη νά άντιδράσῃ· διότι ώφειλε νά άκούῃ ούχί τά όπισθεν αυτής λεγό- μεν, και εάν τά μάλιστα τη διέφερον, αλλά κυρίως τούς προς αυτήν λόγους του μηχανικού και των έργατών. Τί θά διενεοίτο περί αυτής ό κ. Βουλφράν, εάν διερμηνεύουσα τούς λόγους των μη- χανικῶν εξεστόμιζε μωρίαν τινά άποδει- κνύουσαν την άπροσεξίαν της;

Εύτυχως είχε περάνῃ τᾶς έπεξηγή- σεις της ότε ό κ. Βουλφράν την εκάλεσε παρ' αυτόν.

«Χρυσούλα».

Ηδῃ έσπευσε νά άποκριθί είς τό ό- νομα τουτο, όπερ του λοιπού ώφειλε νά είνε τό όνομά της.

Ως και την προτεραίαν, εκάθισεν αυ- τήν παρ' αυτό, άλλ' άντί της Άγγλι- κῆς έφημερίδος, τῇ έδωκε προς μετά- φρασιν δελτίον του έμπορίου τῆς καννά- βεως των Ινδιών· όθεν άνευ αναζητή- σεων τῇδε κάκεϊσε έδέησε νά το μετα- φράσῃ επ' άκρου είς άκρον.

(Έπειτα συνείχεται)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ

Έλα πάλι 'ς τ' όνειρό μου.

γλυκοπόθητη μανούλα·

Έλα πάλι 'ς τό πλευρό μου,

καθώς ήλθες την αύγούλα.

Ω μανούλα χαϊδεμένη,

Τό παιδί σου σέ προσμένει.

Καθώς όταν μ' έξυπνοῦσες

μ' ένα πρόσχαρο φιλάκι

και γλυκά μου 'τραγουδοῦσες

όταν ήμουνα παιδάκι,

ὦ μανούλα χαϊδεμένη,

έτσι σ' είδα την καῦμένη.

Άλλά τῶρ' άπατημένος,

είς τό έρμιο τό κρεβάτι,

μόνος είμαι, και θλιμμένος

πολεμῶ με την άπάτη,

και 'ς τό μνήμά σου κλεισμένη

σύ, μανούλα χαϊδεμένη!

Άχ μανούλα, νά 'μποροῦσα

σάν και πρῶτα νά κοιμῶμαι

και μαζί σου νά 'ξυπνοῦσα,

όχι ως τώρα ποῦ άπατῶμαι,

και νά σ' είχ' άγκαλιασμένη,

ὦ μανούλα χαϊδεμένη!

Και τά κατάσπρα μαλλιά σου

και τά πόδια νά φιλήσω,

και 'ς την έρμιν την καρδιά σου

νά 'μποροῦσα νά χαρίσω

τήν χαρά την περασμένη,

ὦ μανούλα χαϊδεμένη!

Άλλ' έχάθῃ τ' όνειρό μου,

και την πλάνη μου λατρεύω,

και του κάκου 'ς τό πλευρό μου

με λακτάρα σέ γυρεύω...

Άχ μανούλα χαϊδεμένη,

δέν άκούν οι πεθαμένοι!

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΕΙΣ ΜΕΛΛΟΝ ΗΡΩΣ

Ό οικίσκος των φαίνεται από τό άλλο μέρος τῆς παραλίας· είνε πολύ μικρός, μόλις και μετά βίας μεγαλείτερος από τούς θαλαμίσκους των λουτρῶν· άλλ' είνε τόσο εύμορφος, μισοκρυμμένος από τό αϊγόκλημά που τον σκεπάσει, ώστε όποιος περνᾷ άπ' εκεί θά ήθελε νά έμβῃ μέσα.

Άν έμβαινε κανείς θά έβλεπεν ότι όλα είνε έν τάξει είς τά δύο μικρά δω- μάτια. Και πρέπει νά είνε όλα έν τάξει, διότι πῶς άλλως θά ύπῆρχεν άρκετή θέ-

σις διά πέντε άνθρώπους (και με την γάτα έξ);

Τήν εποχήν αυτήν έν τούτοις ή μήτηρ λείπει· έχει έργασίαν είς τό μεταξουρ- γεϊόν· άλλᾶ την άντικαθιστᾷ ή μικρά κόρη της. Άφ' ού τακτοποιήσῃ τά πάντα, έρχεται και κάθεται είς την βαθμίδα τῆς θύρας, όπου τῆς κρατεΐ συντροφίαν ή γάτα, και νανουρίζει γλυκά τό μικρόν αδελφάκι της, και έχει συγχρόνως τον νουν της και είς τον μικρόν Πέτρον, όστις όλην την ώραν τσαλαβουτᾷ είς τό νερόν.

Ό πατήρ της έχει μίαν άλιευτικήν βάρκαν· είνε πολύ μικρά επίσης (όλα όσα έχουν είνε μικρά). Άλλά πόσον σκιρτᾷ φαιδρῶς επί του κύματος όταν ά- ναχωρῇ ή καϊμένη ή βαρκοῦλα! και πῶς έπιστρεφει ύπερηφάνως όταν επέτυχε τό ψάρεμα και έρχεται καταφορτωμένη!

Φυσικώτατα ό μικρός Πέτρος έχει την ιδιήν του βαρκοῦλαν· την έκαμε με τά ίδια του χέρια· όταν είνε τρικυ- μία δέν πολυδαστᾷ είς την θάλασσαν· άλλ' αδιάφορον· ό Πέτρος δέν είνε μέσα. Όταν την τραβᾷ με τον σπάγον του, είνε βέβαιος ότι θά την επαναφέρῃ είς τον λιμένα.

Ό Πέτρος είνε άνδρετός· δέν τα φο- βείται τά κύματα· ή θάλασσα είνε τό στοιχείόν του.

Δέν είνε και ιδιή των κάπως ή με- γάλη εκείνη θάλασσα, ήτις φθάνει σχε- δόν έως είς την θύραν των και εκτείνε- ται έμπρός των έως εκεί όπου φθάνει τό βλέμμα και παραπέρα· Είνε ή φίλη των· την έσπέραν τό τραγοῦδι της τον ναου- γοῦδι τῆς θαλάσσης.

Όταν θυμώσῃ, τό τραγοῦδι της γίνε- ται άγριον· άλλ' ό Πέτρος αγαπᾷ πολύ την τρικυμίαν! Όταν μεγαλώσῃ, θά έχῃ μίαν μεγάλην βάρκαν και όταν γί- νεται τρικυμία θά πηγαίῃ μόνος νά βο- ηθῇ τά κινδυνεύοντα πλοία.

Αυτό είνε τό όνειρον του Πέτρου.

Γνωρίζει τον Μπαρμπαλάμπρον, όστις εκινδύνευσε πολλάκις έν καιρῷ τρικυ- μίας, διά νά σώσῃ τούς δυστυχέας αλιεΐς· και όταν έρχεται την Κυριακήν νά κα- πνίσῃ την πίπαν του, είς τό κατώριον τῆς οίκίας των, τον έρωτᾷ πόσους έσωσε και πῶς τούς έσωσε. Τον άκούῃ χωρίς νά κινηθῇ, χωρίς ν' άναπνέῃ, και ή καρ- διά του κτυπᾷ από μέσα, και οι οφθαλ- μοί του είνε προσηλωμένοι είς τό μετάλ- λιον, τό όποϊον έδωκεν ή Κυβέρνησις είς τον Μπαρμπαλάμπρον, και τό όποϊον λάμπει επί του στήθους του.

Είνε ώραϊον πρᾶγμα νά είνε κανείς γενητός και νά εκθέτῃ την ζωήν του είς κίνδυνον διά τούς άλλους.

Ό Πέτρος ένόησε τουτο, άκούων τον Μπαρμπαλάμπρον νά διηγῆται, και πα- ρατηρῶν τό μετάλλιον του, και όταν ή

θάλασσα είνε τρικυμιώδης και την άκούῃ νά βρυχᾷται την νύκτα, όταν άποκοιμᾷ- ται, είνε βέβαιος ότι είς τό όνειρόν του θά ίδῇ τον γέροντα Μπαρμπαλάμπρον, μέσα είς τό ακάτιόν του έν μέσῳ των ύ- ψηλῶν και άγρίων κυμάτων.

Σήμερον ή θάλασσα είνε ήσυχος· τά κυματάκια παίζουν ήσυχα είς την άμ- μον, τόσο ήσυχα αποῦ μόλις τ' άκούει κανείς ν' άναπνέουν· λέγει ό Πέτρος.

Είνε ώραϊος καιρός διά τό πλοιάριόν του· διά τουτο πηγαίνει νά το ρίψῃ είς την θάλασσαν· είνε τό νερόν έως είς τά γόνατα. Δέν χαλᾷ διόλου ύποδήματα, ό δέ σκούφος του δέν είνε επάνω είς τό κε- φάλι του· και οίκονομία γίνεται και πε- ρισσότερον εύχαριστημένος είνε.

Οὔδ' ή έλαχιστή πνοή του άέρος δέν φουσκώνει τό πανί, άλλ' ό Πέτρος τρέ- χει με όλην την δύναμίν του σύρων τον σπάγον, και τό καραβάκι τρέχει γρήγο- ρα, γρήγορα, ως νά έπηγαίνε πρίμα...

Ό καιρός περνᾷ. Είς την θύραν, ή αδελφή του τραγοῦδεϊ νανουρίζουσα τό μικρόν, ή δέ γάτα την άκούει σοδará, ήμικλείστους έχουσα τούς οφθαλμούς.

— Δέν βλέπω πλεία τον Πέτρον· τί έγινε ό Πέτρος; έρωτᾷ έξαφνα ή ά- δελφή διακόπτουσα τό τραγοῦδι της.

Η γάτα εκπλαγείσα διά την έξαφνι- κήν εκείνην σιωπήν, άνοίγει τούς οφθαλ- μούς της. Ό Πέτρος δέν είνε μακράν, ή γάτα τον βλέπει νά έρχεται.

Έρχεται προς την αδελφήν του, με χαμηλωμένην κεφαλήν, σύρων επί τῆς άρμου τό πλοιάριόν του είς έλεεινήν κα- τάστασιν. Τό μεγάλο κατάρτι, τό πανί, τά εξάρτια, όλα έγιναν κομμάτια· ό Πέτρος κρατεΐ τά συντρίμματα είς την χείρά του.

Μαρία, ξεμπερδεψέ μου τα, σέ παρα- καλῶ. Εγώ δέν μπορῶ νά τα ξεμπλέξω.

— Τι! λέγει ή Μαρία γελῶσα· έπεςε έξω τό καράβι σου... με τέτοια γαλήνη;

Ό Πέτρος άνορθώνει την κεφαλήν.

Η Μαρία είνε περισσότερο έπιτηδεία και ύπομονητική από αυτόν, τό πλοιά- ριόν του θά έπιδιορθωθῇ μετ' όλίγον.

— Έπεςε έξω, είπε, μᾶ έκαμα μόνος μου φουρτοῦνα, εκεί πέρα, είς τούς βράχους. Έβαλα τό καράβι μου 'ς ένα λιμανάκι κ' έπειτα με τά χέρια μου έκι- νοῦσα τό νερό κ' έκαμε μεγάλα κύματα. Τό καραβάκι μου έχόρευε, έχόρευε. Τό νερό τινάζονταν πάνω από τό πανί. Πῶτε έγερνε άπ' έδῶ, πότε σημόνονταν κ' έ- γερνε άπ' εκεί...

Ό Πέτρος εξαπτεται όμιλῶν, οι δέ οφθαλμοί του λάμπουν όπως και όταν άκούῃ τον Μπαρμπαλάμπρον.

— Έτρεχα, εξακολουθεΐ νοιώθεις... έπρεπε νά εθᾶσω γρήγορα. Τό πλοϊον έ- καμε σινιάλα είς τό πέλαγος... ήτανε σέ κίνδυνο... είχε χάσῃ τό τιμόνι του· χωρίς έμένα θά βούλιαζε... θά βούλιαζε τό κα-

ράδι και θα πνίγονταν οι άνθρωποι. Τέλος πάντων το ἐγλύτωσα!.. το πλήρωμα, το φορτίον, όλα... Η βάρκα μου έσπασε επάνω εις τους βράχους και λίγο έλειψε να χαθώ... Μα τί με νοιάζει... Είμαι εύχαριστημένος που τους ἐγλύτωσα!

Η εξαψις του Πέτρου όλονεν αύξάνει. Ο μικρός ναυτικός πιστεύει σχεδόν εις την τρικυμίαν, εις το ναυάγιον, εις τον κίνδυνον τον οποίον διέτρεξε. Βλέπει ακόμη το κινδυνεύον πλοίον εμπρός του, ως να το έσωσε πράγματι, και είνε εύτυχής!... Επί εν τέταρτον της ώρας ο μικρός Πέτρος ήτο ήρωας!

Ητο παιγνίδιον μόνον, άλλ' ώρατον παιγνίδιον, βραδυτέρον όμως, όταν μεγαλώσει, όταν γίνη άνδρας, όταν θα έχη την αληθινήν του βάρκαν, το όνειρόν του θα πραγματοποιηθή. Και τότε θα είνε έτοιμος να όρμήσει εις την καταιγίδα και να κινδυνεύση την ζωήν του με την αυτην γενναίότητα και την αυτην αποφασιστικότητα.

Ο μικρός Πέτρος θα γίνη τότε εις από τους γενναίους εκείνους άνδρας, των οποίων τα όνόματα είνε γνωστά εις όλες τας ακτάς τριγύρω και θα γίνη, όπως εκείνοι, αληθής ήρωας.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΕΛΑΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Έλαφος περίλυπος και θρηνούσα τα δύο αγαπητά της τέκνα, τα όποια έθανάτωσαν κυνηγοί, έβράδιζεν εις το δάσος. Αΐφνης βλέπει εμπρός της δύο μικρούς λύκους, οΐτινες ήσαν έτοιμοθάνατοι από την πείναν. Άλλ' ή έλαφος τους έλυπήθη και τους έθρεψε με το γάλα των μαστών της.

Εις γέρων δερβίσης διερχόμενος διά του δάσους είδε τί συνέβη και έστάθη και παρητήρει με έκπληξιν.

— Ειςεύρεις εις ποίους δίδεις το γάλα σου, καίμνη έλαφος; Μήπως τάχα πιστεύεις πως υπάρχουν και εύγνώμονες λύκοι; Είνε άπιστον αυτό το ζϋον· αυτό που πίνει το γάλα σου θα πιή μίαν ήμέραν και το αίμά σου!

— Πολύ πικρά είνε όσα μου λέγεις, είπεν ή έλαφος· έγω δέν τα συλλογίζομαι αυτά· έγω ένα μόνον πράγμα θέλω, να έκτελέσω το ιερόν καθήκον της μητρός· είμαι εύτυχής τρέφουσα τους άλλους· μου το λέγει ή καρδιά μου. Θα μου ήτο λυπηρό βάρος το γάλα μου, αν δέν είχα κανένα να το προσφέρω.

Υπάρχουν εις τον κόσμον εύαίσθητοι ψυχαί, αΐτινες όμοιάσουσι με την έλαφον. Είνε εύτυχεις διότι εύεργετούν· θα τοις έφάνετο βάρος ο πλοστής των, αν δέν ήδύναντο να κάμωσι δι' αυτού καλόν εις τους άλλους.

[Κατά τον διάσημον ρώσσον μυθογράφον ΚΡΙΑΩΦ]

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΙΑΣ ΜΗΤΣΗ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ηλθεν ο καιρός κατά τον οποίον λυώνουν αι χιόνες και οι πάγοι· ή ύγρασία εισδύουσα διά των χαραγμών του πτωχικού οίκισκου, όπου κατοίκει ή γραία Μπέτση εις εν προάστειον του Λονδίνου, τη έπροξένει σκληρούς πόνους και την ήμπόδιζε να οδηγήση εις το σχολείον τα δύο έγγόνια της.

Την πρωίαν εκείνην ο Ίάκωβος έπήγε να πάρη το γάλα, άλλ' έχυσε το ήμισυ, κυνηγών ένα σκύλον όστις έπαιζε μαζί του.

— Δέν είμπορώ να το μαλώσω, έλεγεν ή μάμμη· ένα παιδί επτά χρόνων δέν έχει την γνώσιν ενός ανθρώπου. Τί δυστυχία να είμαι πτωχή και γραία και να έχω· αναθρέψω αυτά τα δύο αγαπητά παιδιά· αν ο υίός μου δέν επνίγετο και ή νύμφη μου δέν έπήγαγε να γίνη οίκονόμος εις ένα πλούσιο σπίτι, δέν θα ήμεθα εις τέτοιαν στέρησιν που να μη έχωμε να φάγωμε. Καί εν τούτοις τ' αγαπούσε πολύ τα έγγόνια μου ή μητέρα των, άφ' ου δια να κερδίση χρήματα δι' αυτά έπήγε να ξενοδουλεύη και τάφησε τόσον μικρά· αλλά ένα χρόνο τώρα ουτε γραμμα μου έστειλε, ουτε τίποτε διά τα μικρά· ίσως πέθανε και αυτή ή άμοιρη.

Εν ό τοιουτοτρόπως έλεγεν τον πόνον της ή γραία, ο Ίάκωβος και ή Μαίρη έπήγαιναν εις το σχολείον.

Ηγάπων πολύ την διδασκάλισαν, ήτις έμάνθανεν αυτά ανάγνωσιν και τοις έδιδε ζεστήν σούπαν το μεσημέρι· άλλ' ήγάπων έπίσης και να παίζουν και πρό πάντων να βλέπουν τα μεγάλα πλοία, τα όποια πλέουν εις τα ύδατα του Ταμέσεως.

— Βλέπεις, αδελφούλα μου; είπεν ο Ίάκωβος· αυτά τα μεγάλα πλοία θα καταβούν έως εις την θάλασσα· θα πάν το φορτίο τους εις την Γαλλίαν και εις άλλα μέρη και θα γυρίσουν όπισω με πολλά χρήματα και άλλα έμπορεύματα. Έγω τα ξεύρω αυτά, γιατί ώμίλησα με ναυτικούς· κ' έγω θα γίνω ναυτικός ως αν αύτους και ως αν τον πατέρα.

— Να μήν πής σε ξένον τόπο, Ίάκωβε· ή γιαγιά σου κλαίη. Ο πατέρας και ή μητέρα δέν ξαναγύρισαν.

— Ναί· μα όποιος είνε άνδρας, πρέπει να κερδίη πολλά χρήματα διά τη γιαγιά του και την αδελφή του.

— Αΐ, μικρέ, έφώναξεν εις ναύτης, όστις έξεφόρτωνε γαιάνθρακα· πηγαίνει αυτό το μικρό σάκκο εκεί πέρα; δέν είνε μακρυνά· θα σου δώσω δύο δεκάρες.

Δύο δεκάρες! Τί ώρατα που θα είνε να φέρη εις την μάμμην το χρήμα του· το όποϊον εκέρδιζε με τον κόπον του.

— Το σχολείο, δέν είνε μακρυνά, είπεν εις την Μαίρη· πήγαγε μόνη σου,

σαν μικρή γυναικούλα. Δέν πιστεύω να φοβήσαι· άμα τελειώσω την δουλειά μου θα έλθω κ' εγώ.

Όλην την ώραν του μαθήματος ή μικρά κόρη έστρεφε τους όφθαλμούς προς την θύραν, έλπίζουσα να ίδη τον αδελφόν της. Την μεσημβρίαν έφαγε την σούπαν της χωρίς όρεξιν, έτοιμος να κλαύση.

Έβράδυασε, ένύκτωσε, και ο Ίάκωβος δέν έφάνετο!

Εις τας τέσσαρας όλα τα παιδιά έξώρμησαν από την θύραν με φαιδράς φωνάς και θορυβώδεις γέλωτας. Η Μαίρη τα παρηκολούθησε λυπημένη, έλπίζουσα εν τούτοις ότι ο αδελφός της την επερίμενεν εις τον δρόμον. Όταν δέ εκείνα διεσκορπίσθησαν και το καθέν έπήγεν εις την κατοικίαν του, ή δέ δυστυχής μικρά έμεινε μόνη επί της έρήμου προκυαίας, ή λύπη της έξέσπασεν εις λυγμούς. Έφώναξεν επανειλημένως τον Ίάκωβον.

Άλλά καμμία φωνή δέν τη απήντησεν.

Ένύκτωνε· τα μικρά της ύποδήματα τα γεμάτα νερόν και λάσπην της έφάνοντο πολύ βαρέα. Έρχισε δέ και να φοβήται· έβλεπεν εις το σκότος μαύρους ανθρώπους, οΐτινες ίσως έσκόπουν να την φάγουν· ήκουε μυστηριώδεις και τρομακτικάς φωνάς. Οί μαύροι άνθρωποι ήσαν αι σκιαί των χονδρών πασσάλων, εις τους όποιους δένονται αι αλύσειεις των πλοίων, αι δέ μυστηριώδεις φωναί, ο φλοίσβος του ύδατος.

Η μόνωσις την κατετρόμαξεν· οί μικροί πόδες της έτρεμον· ήτο πολύ δυστυχές το κοράσιον εκείνο.

Τέλος εις την καμπήν ενός δρόμου, είδε καθημένην επί μιὰς έτρας μίαν γυναίκα ώχράν, ήτις έφόρει πτωχικήν ένδυμασίαν.

— Κυρία, άνέκραξε, λαμβάνουσα την χειρά της· σε παρακαλώ πολύ πήγαινε με εις τον αδελφό μου, μονάχη μου φοβομαι...

(Έπειτα το τέλος)

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ

Θεέ, ούράνιε Πατέρα, με την καρδιά μου εύχαριστώ για το φαγι και το πιωτό που μās χαρίζεις κάθε ήμερα.

Ψυχές που μετρημό δέν έχουν, προσμένουν από σε φαγι χόρτα και λούλουδα· ες τη γη να δώσης, για να πιούν προσέχουν.

Και πάλι δέν περνά ήμερα κ' έμās να μη μās θυμηθής, Σ' εύχαριστώ που μās βοηθής. Θεέ, ούράνιε Πατέρα.

Γ. Μ. ΒΙΖΗΝΟΣ

[Έξ άνεκδότου συλλογής]

Η ΦΩΛΕΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ο Στρατής και ο Μαθιός είνε παιδιά της τετάρτης του δημοτικού.

Οί γονεΐς των είνε πολύ καλοί· θέλουν να γίνουν καλοί άνθρωποι τα παιδιά των, να μάθουν γράμματα· αλλά ο Στρατής και ο Μαθιός δέν είνε καλοί.

Εις το σχολείον, άντι να έχουν τον νουν των εις τα μαθήματα, συλλογίζονται παιγνίδια και άταξίας.

Μίαν ήμέραν ο Στρατής λέγει του Μαθιού, εν ό είχε το βιβλίον εμπρός του κ' έκαμνε τάχα πως εδιάβαζε.

— Μαθιέ, Μαθιέ!

— Τ' είνε Στρατή!

— Άκουσε· ες ένα παληό σπίτι είνε μιὰ φωλιά κουκουβάγιας. Ν' αναβοῦμε να την πάρωμε.

— Καλά, Στρατή· αλλά πώς; πώς να σκαρφαλώσωμε;

— Είν' ένα δένδρο κοντά ες το παράθυρο· αναβαίνωμε, πέρνομε την φωλιά κ' εδω πάν κ' οί άλλοι.

— Τι ώρα;

— Το βράδυ, την νύκτα, να μη μας ιδή κανείς.

Το βράδυ, έβγηκαν σιγά από το σπίτι των κ' έπήγαν προς το χαλασμένο σπίτι.

Είχε βγή το φεγγάρι κ' έρριπτε το φως εις τη σιωπή της νυκτός.

Πρώτος ανέβηκε εις το δένδρο ο Στρατής· ο Μαθιός ανέβαινε δεύτερος.

Ο Στρατής από κλαδι εις κλαδί επλησίασε εις το παράθυρο· ήτο έτοιμος ν' απλώση το χέρι του.

Άλλ' έξαφνα έτραβήχθη όπισω με τρόμον και όλίγον έλειψε να κρημνισθή από το δένδρον· και ο Μαθιός έστάθη ακίνητος από φόβον.

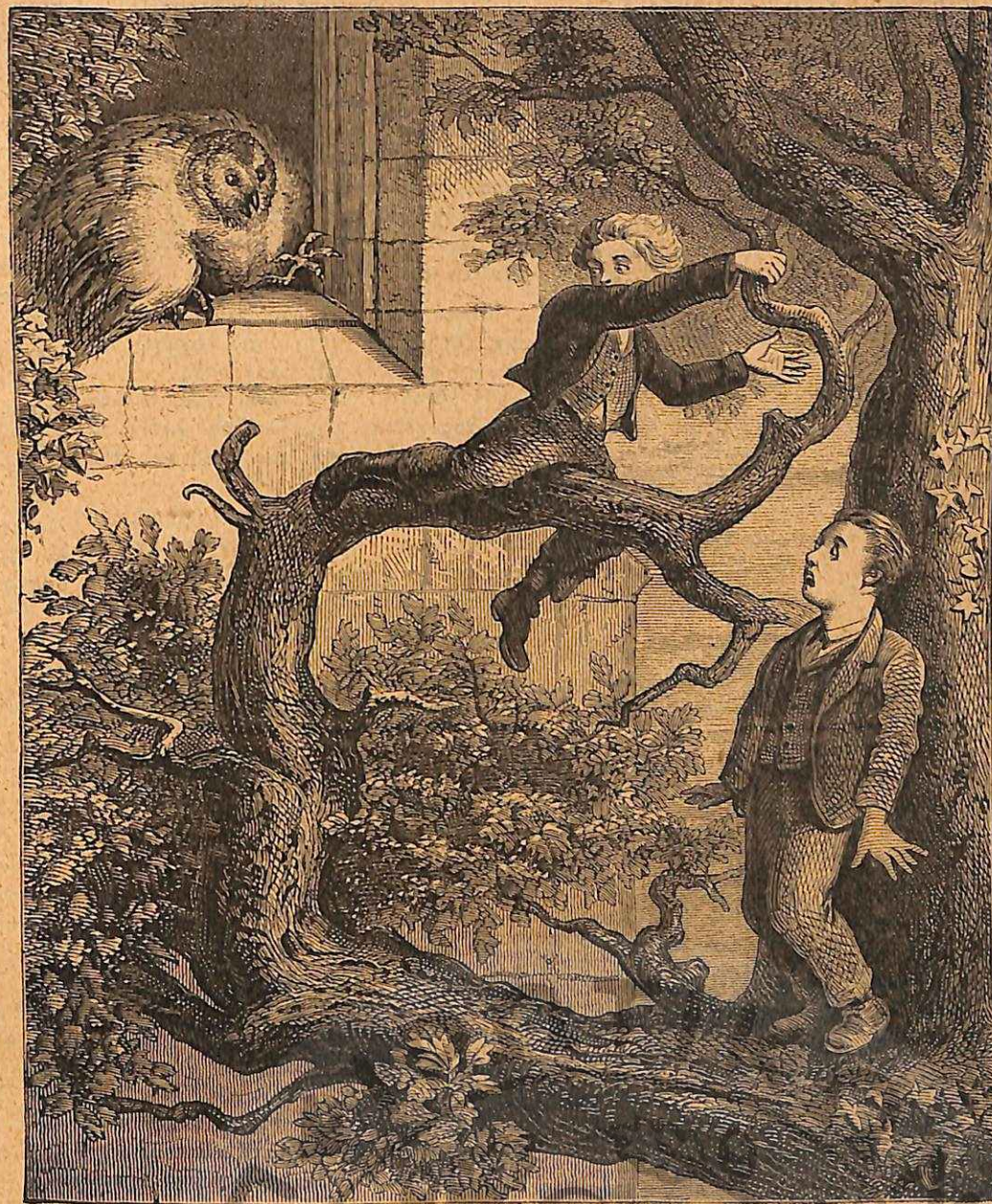
Εις το παράθυρο που το έφώτιζε το φως του φεγγαριού, έφάνη άγρία ή κουκουβάγια, με νύχια ανοιγμέ-

να, έτοιμη να σπαράξη τα άπονα παιδιά που ήρχοντο να κλέβουν τα παιδιά της, να καταστρέψουν την εύτυχίαν της.

Ο τρόμος που ένιωσαν ο Στρατής και ο Μαθιός δέν περιγράφεται· είχαν κιτρινίση, ή καρδιά των κτυπούσε σαν σφυρί.

Κατέβηκαν γρήγορα γρήγορα από το δένδρον και έτρεξαν εις τα σπίτια των.

Τους έφάνη ως να τους έτιμώρησε ή δικαιοσύνη του Θεού. Και την άλλην ήμέραν δέν συλλογίζοντο πλέον τέτοια παιγνίδια· επρόσεχαν εις το μάθημα των· έγιναν καλά παιδιά και τ' αγαπούν τώρα όλοι.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 214).

«Αξιότιμε κύριε λοχαγέ, Θλιβερόν καθήκον ἐκτελῶν σὰς ἀναγγέλλω τὸ δυστύχημα, τὸ ὅποτον ἐπληξε τὴν οἰκογενεὶάν σας. Ἡ κυρία Βλένου ἡ ἀφοσιωμένη μάμμη ἡ ὁποία εἶχεν ἀφοσιωθῇ μετ' αὐτὴν αὐταπαρνησιν εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν ἐγγόνων της, ἀπέθανεν αἰφνιδίως.

»Ἡ κυρία αὕτη δὲν εἶχεν ἰδικὴν της περιουσίαν, ἀλλ' ἔζη ἀπὸ τὴν σύνταξιν της, τὴν ὁποίαν ἐδίδεν εἰς αὐτὴν τὸ κράτος, ὡς χήραν ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ. Δὲν εἶχε δὲ κανένα συγγενὴ ζῶντα, πλὴν τοῦ γαμβροῦ της, τοῦ πατρὸς τῶν τέκνων της. Ἀλλ' ὅπως ἤξευρετε, ἀξιότιμε κύριε λοχαγέ, ὁ ἀνεψιός σας ἀνεχώρησεν εἰς τὰς Μεγάλας Ἰνδίας, καὶ διαμένει ἐκεῖ ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ἡ σύζυγός του.

»Ἐγγραψα ἀμέσως εἰς τὸν ἀνεψιόν σας, διὰ νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τὸ νέον δυστύχημα, ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε δυνατόν νὰ λάβω ἀπάντησιν πρὶν παρέλθουν ἑξ μῆνες.

»Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τί θὰ γίνουν τὰ ὀρφανά, ἄνευ πόρων, ἄνευ συγγενῶν εἰς τὴν πόλιν μας οἱ ὅποιοι νὰ τα βοηθήσουν;

»Ἐξήγησα τὰ ἔγγραφα τῆς οἰκογενείας — τὸ ἐπάγγελμά μου μοι διδῇ τὸ δικαίωμα τοῦτο — τὸ δὲ μεγαλύτερον τῶν παιδιῶν μοι ἀνεκοίνωσεν ὅτι εἰς Λοθαριγγίαν εὐρίσκεται εἰς θεῖος τοῦ πατρὸς τῶν ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ σας γράψω καὶ νὰ κάμω γνωστὴν τὴν προσωρινὴν ἐγκατάλειψιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται τὰ τέσσαρα ὀρφανά. Ἡ ἡλικία των, ἡ χάρις των, οἱ εὐγενεῖς τρόποι των ἐκίνησαν εἰς ἄκρον τὸ ἐνδιαφέρον μου ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοῖς ἔδωκα προσωρινῶς ἄσυλον.

»Λέγω προσωρινῶς. Βεβαίως δὲν μετανοῶ διότι ἔλαβα τὰ παιδιά ὑπὸ τὴν στέγην μου· ἀλλ' ἡ οἰκία μου εἶνε μικρά, ἔχω ὀκτὼ τέκνα, ἡ γυναῖκά μου κ' ἐγὼ δέκα καὶ δύο ὑπηρετὰς δώδεκα — δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ τα διατηρήσω μαζί μου ἐπὶ πολὺ.

»Ἀλλως δὲ θὰ προσέβαλλον τὴν καρδίαν σας, τὸν στρατιωτικὸν σας χαρακτῆρα, τὴν πρὸς τὴν οἰκογενεὶάν σας ἀγάπην, καὶ μόνον ἂν ὑπέθετα ὅτι δὲν θὰ δεχθῆτε εὐχαρίστως τὰ ἀγγελάκια ταῦτα, τὰ ὅποια σὰς ἀποστέλλει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

»Νομίζω λοιπὸν, ὅτι συμμορφοῦμαι πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν σας, πρὸς τὰς διαταγὰς σας μάλιστα, καθιστῶν γνωστὸν εἰς ὑμᾶς ὅτι οἱ μικροὶ ἀνεψιοί σας θὰ εἶνε ἐτοιμοὶ ν' ἀναχωρήσουν εὐθὺς ὡς μοι γράψετε.

»Ἀναμένων τὴν ἀπάντησίν σας διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ

Ταπεινότητος ὑμῶν θεράπων

Ἀντώνιος Λεγωνιδης
συμβολαιογράφος.

»Γ. Γ. Θεωρῶ καθήκον μου νὰ σας γνωστοποιήσω, ὅτι εἰς ἐκ τῶν φίλων τῆς μακαρίτιδος μάμμης ἀναχωρεῖ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας εἰς Χ. μικρὰν πόλιν ὀλίγον ἀπέχουσαν τῆς κώμης σας· ἡ εὐκαιρία εἶνε μοναδικὴ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν μικρῶν.»

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην βαθεῖα κατὰπληξίς διεδέχθη ἐν τῷ λοχαγῷ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς παραφροῆς.

Ἡ ἀδελφὴ του συνήνωσεν ὀρμεμφύτως τὰς χεῖρας, μὴ τολμῶσα λέξιν νὰ εἴπῃ πρὶν ἢ μάθῃ τὰς διαθέσεις τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἡ εἰδήσις τῆς ἐλευσεως ἐνὸς παιδιοῦ εἰς τὴν ἥσυχον κατοικίαν των δὲν θὰ τὴν ἐτάραττε καὶ τόσο πολύ. Ἡ κανονικὴ, μονότονος ἐκείνη ζωὴ, ἡ ἄνευ ὠφελείας διὰ τοὺς ἄλλους, τῇ εἶχε φανῇ πολλὰκις ὡς σφάλμα· πλὴν δὲ τούτων ἡ καρδιά ἐκάστης γυναικὸς δὲν κρύπτει εἰς τὰς μᾶλλον ἀποκρύφους πτυχὰς της, μητρικὴν στοργήν.

Ἐν τούτοις ὁμως ἐταράχθη, ὡς βεβαίως πᾶσα γυνὴ θὰ ἐταράττετο ἐν τῇ θέσει τῆς Συλβίας.

Δὲν ἤρχετο ἐν μόνον παιδίον, ἀλλὰ τέσσαρα· τέσσαρα παιδιά ἐπιπτον αἰφνιδίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ὡς ἀερόλιθοι.

Αἱ ὠραῖαι ἥσυχαι ἡμέραι, ἡ ἥσυχος εὐτυχία, αἱ ἀγαπητὰ ἐργασίαι ἐμελλον νὰ παρέλθουν διὰ παντός. Τὴν τάξιν, τὴν ἀκρίβειαν ἐμελλε νὰ διαδεχθῇ θόρυβος, ἀταξία, ἀκαταστασία. Καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ λοχαγοῦ ἐδλεπεν ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της πλῆθος ἐνδυμάτων τρυπημένων εἰς τὰ γόνατα καὶ τοὺς ἄγκωνας καὶ περιποδίων ἐχόντων ἀνάγκην ἐπιδιορθώσεως.

Ὁ λοχαγὸς ἐθεώρει τὸ πρᾶγμα ἀκόμη τραγικώτερον. Κατ' ἀρχὰς ἐξανέστη κατὰ τοῦ αἰφνιδίου ἐκείνου βάρους, τὸ ὅποτον ἐφόρτωνεν εἰς τὴν ράχιν του ὁ ἀγαθὸς συμβολαιογράφος.

Ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἔχῃ ὀκτὼ παιδιά, δὲν ἐνόει βεβαίως ποῖον τρόπον ἐνέπνεεν εἰς ἀνθρώπους ἀνυπάρχοντες τὸ ἥμισυ τῆς λεγεῶνος ταύτης. Τὴν πρώτην του ἐντύπωσιν λοιπὸν ἐξέφρασεν ὁ λοχαγὸς διὰ τοῦ γρόνθου ὅστις συνέτριψε τὰ διάφορα δοχεῖα. Ὁ φοβερός κρότος, τὸ θλιβερόν θέαμα, ἡ βιαιότης τοῦ λόγου τοῦ γηραιοῦ στρατιωτικοῦ, ἐτάραξαν καὶ τὴν οἰκονόμον Μαριάνναν· ἔπειτα ἡ συγκίνησις ἐφθασε μέχρι τῆς ψυχῆς τοῦ καλοῦ Ἀγουστίνου· ὡς καὶ ὁ Μᾶυρος καὶ ὁ Μπιμπῆς εἶχον ταραχθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἐν τούτοις, ἅς το εἴπωμεν ταχέως πρὸς τιμὴν τοῦ λοχαγοῦ, δὲν διήρκεσε

πολὺ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ λοχαγοῦ ἡ σκέψις νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὸ ἐπιβαλλόμενον εἰς αὐτὸν καθήκον.

Ἦτο ἐντιμὸς ἄνθρωπος καὶ μεγαλόφρων.

Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀπωθήσῃ τὰ δυστυχῆ παιδιά, τὰ ἐγκαταλειμμένα, τῶν ὁποίων ἦτο ὁ μόνος συγγενής.

Ἄν ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν ἐκείνων ἀφ' ἐνὸς καὶ τῆς διοικήσεως ἐνὸς λόγου ἀφ' ἑτέρου, τὸν ὅποτον νὰ ὁδηγήσῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὴν μάχην, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἐπρότιμα μετὰ μεγάλης προθυμίας τὸ δευτερον. Ἀλλ' οὐδεὶς τὸν ἤρωτα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τί ἐπεθύμει· ὁ συμβολαιογράφος ἀνέμενε τὰς διαταγὰς του. Τὰς διαταγὰς του! Τί εἰρωνεία! Δὲν ἦτο ὁ λοχαγὸς ὁ διατάττων, ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος· ὁ λοχαγὸς ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ.

Ὅπως δὲ ἐπρεπε ν' ἀπαντήσῃ. Τὴν ἀπάντησιν δὲ ταύτην ἔγραψε μετὰ πολλοῦ κόπου.

Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ἀνέκαθεν πολὺ τεχνικώτερον ἐκράτει τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρά του, παρὰ τὴν γραφίδα· τὴν δὲ τὸ πρᾶγμα καθίστατο δυσκολώτερον, διότι δὲν ἤθελε νὰ προδώσῃ τὴν ἐξασιν ὑπὸ τῆς ὁποίας κατεῖχετο.

Εἰκοσάκις ἔγραψε καὶ ἐξέσχισε τὴν ἐπιστολήν· ὅτε μὲν εὐρίσκειν αὐτὴν πολὺ σύντομον, ἄλλοτε πολὺ μεγάλην, ἢ πολὺ τετραγαμμένην.

Τέλος πάντων ἀσθμαίνων, κάθιδρος, ἀπληγισμένος κατῴρωσε νὰ γράψῃ εἰς τὸν συμβολαιογράφον ὅτι ἐδέχετο νὰ τῷ στείλῃ τὰ τέσσαρα παιδιά ἐπωφελοῦμενος τὴν εὐκαιρίαν τὴν ὁποίαν ἀνέφερε.

Ἐπειτα δὲ ἐξῆλθε νὰ ἀναπνεύσῃ, νὰ δροσιθῇ καὶ καταπραῦνῃ τὴν νευρικὴν του ταραχήν.

Ἡ Συλβία κατ' ἀρχὰς ἤρχισε νὰ στενάζῃ· ἔπειτα ἐμέμθη τὸν ἑαυτὸν της ὅτι ἦτο φίλαυτος καὶ δὲν ἐνόει νὰ ὑποφέρῃ διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πρὸ παντός καλὴ οἰκοκυρά, ἐσκέφθη νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ταχύτερον τὰ δύο δωμάτια, τὰ ὁποία θὰ ἐχρησίμευσεν ὡς κοιτῶνες τῶν τεσσάρων παιδιῶν. Τὰ δύο ἐκεῖνα δωμάτια, τὸ ἐν κόκκινον καὶ τὸ ἄλλον πράσινον, ἦσαν πρὸ πολλοῦ κλειστά, εἶχον δὲ ἀνάγκην πολλοῦ ξεσκονίσματος.

Ἄλλο ζήτημα ἀδημονίας. Τί θὰ ἔλεγεν ἡ Μαριάννα; Αὐτὴ προησθάνθη πῶς τὴν ὦραν τοῦ γεύματος τὴν συνωμοσίαν ἣτις ἐτεκταίνετο κατὰ τῆς ἡσυχίας της καὶ τῆς ἀναπαύσεώς της.

Ὅτε τὴν μεσημβρίαν ἔφερε τὴν σοῦπαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἤκουσε τὸν λοχαγὸν νὰ λέγῃ μετ' ὤντην μελαγχολικὴν πρὸς τὴν ἀδελφὴν του·

— Ὅσο συλλογίζομαι πῶς ἔπειτα ἀπ' ὀλίγης ἡμέρας θὰ ἔχωμε τέσσαρα παιδιά ἐς τὸ ἥσυχο σπιτάκι μας!

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΠΛΕΟΥΣΑ ΟΙΚΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 211)

Περὶ τὴν ἐσπέραν, ἰσχυρὸς κρότος ἠκούσθη ὡς νὰ ἐξεπυρσοκρότουν δεκάδες κανονίων συγχρόνως· οἱ ναῦται παρετήρησαν πρὸς τὸ πέλαγος· ὁ πελώριος ὄγκος τοῦ πάγου εἶχε καταποντισθῇ. Ὁ πλοίαρχος ἠρώτησε τὸν Χάνε, ἐκείνον ἐκ τῶν δύο ναυαγῶν, ὅστις ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ὁμιλήσῃ, διότι ὁ ἄλλος ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης μόλις ἀνέγινεν.

— Εἰς ποῖον ἔθνος ἀνήκετε;

— Εἴμεθα Νορβηγοί, ἀπεκρίθη ὁ Χάνε· τὸ πλοῖόν μας ἐλέγετο Χριστιανία, καὶ εἶχαμεν ὑπάγῃ νὰ ψαρεύσωμε μούρουνας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰσλανδίας. Ἐν ᾧ εἴμεθα ἐτοιμοὶ νὰ κάμωμεν πανὰ διὰ νὰ γυρίσωμεν ὅπισω, μία φοβερὰ τρικυμία μᾶς ἐσκούνησε βορεινὰ· χιόνι καὶ ὁμίχλη μᾶς ἐπερικύκλωσε· ἀφ' οὗ ἐπαλαίσαμεν ἐβδομάδας μετὰ τὰ κύματα, μᾶς τράβηξαν τὰ ρεύματα, μᾶς ἐσφίξαν οἱ πάγοι. Ἡμεθα ἐννέα· οἱ ἄλλοι εἶχαν ἀποθάνῃ· τοὺς ἐθανάτωσεν ἡ ἀσθένεια, αἱ στερήσεις, τοὺς ἄρπαξαν τὰ κύματα. Τότε ἤρχισε γιὰ μᾶς ἕνα μαρτύριόν που δὲν περιγράφεται. Τὸ κρύο ἐγένετο καθημέρα φοβερώτερον· αἱ νύκτες ἦσαν ἀτελείωτοι· ἐζούσαμεν ὅπως ὅπως μετὰ τὰς τροφὰς που εἶχαν ἀπομείνῃ μέσα ἐς τὸ πλοῖον· τὰς πρώτας ἡμέρας ἐπιάσαμε μερικὰ θαλασσινὰ πουλιά· ἀλλὰ σὲ λίγο, ὅταν ἐγένετο ἄφαντος πλὴν ὁ ἥλιος, ἐγιναν καὶ αὐτὰ ἀπὸ τότε ὡς τροφήν μᾶς εἶχαμεν ἀλατισμένα ψάρια, δύο τρία βαρέλια γαλέτες, καὶ ὀλίγο ροῦμι καὶ λάδι.

Ἡμεθα τόσο λυπημένοι που δὲν ἐπενοῦσε ἀπὸ τὸν νοῦ μας ὅτι εἰμπορούσαμε νὰ πάθωμε κατὶ χειρότερον ἀκόμη.

Εἶχαμε λάθος· μίαν νύκτα μᾶς ἐξυπνήσαν φοβεροὶ τριγμοί· ὁ ξυλουργὸς ἔδωκε τὸ σύνθημα τοῦ κινδύνου· ἡ Χριστιανία ἐξηρθρώνετο ἀπὸ τὴν φοβερὰν πίεσιν τῆς συστολῆς τοῦ παγωμένου ὕδατος.

Τότε κατεσκευάσαμεν τὸ ἀπὸ πάγον σπῆτι μας, διότι τὸ πλοῖόν μας εἰμποροῦσε νὰ κομματιασθῇ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Δὲν ἄργησε νὰ φανερωθῇ ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἀρρώστεια ποὺ πρήσκονταν τὰ χεῖλη. Ἐπτὰ σύντροφοί μου ἀπέθαναν.

Ἦστερα ἀπὸ ἴλιον θὰ πάγῃ καὶ ὁ ὄγδος. Ὅλους τοὺς ἔθαψα εἰς τὸν ἴδιον λάκκον καὶ τοὺς ἐσκέπασα μετὰ σινδόνι χιονιοῦ. . . καὶ εἶπα γι' αὐτοὺς τὰς τελευταίας εὐχὰς. . .

Ἡ διήγησις τοῦ Χάνε συνεκίνησε μέγχι δακρύων τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες ἐν τούτοις ἦσαν συνηθισμένοι εἰς τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ὁ Ἐρικ ἠρώτησε.

— Μήπως ἠκούσατε τίποτε διὰ τὴν Φιονίαν;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Χάνε.

Ὁ ἕτερος ναυαγὸς κατέβαλεν ὅσον ἄγωνα ἠδύνατο καὶ ἐσήκωσε τὴν χεῖρά του ὡς νὰ ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἀλλ' οὐδεμία λέξις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Τότε μετὰ πολὺν κόπον ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον τοῦ ναυτικοῦ χιτῶνός του μικρὸν τετράγωνον πανίον, τιλυγμένον μετὰ πολλὴν προσοχήν, καὶ το ἔτεινε πρὸς τὸν πλοίαρχον. Οὕτως το ἐξεδίπλωσε καὶ ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας, χαραγμένας δι' ἀνθρακος·

«Τὸ παρὸν νὰ δοθῇ εἰς τὴν κυρίαν Ἰγκεβοργ Χάραλδ».

«Ἀγαπητὴ μου γυναῖκα,

«Υἱάκινε, καὶ σὺ ἀγαπητὴ μου κόρη Ἐλγα».

«Ὁ πλοίαρχος τῆς Φιονίας Χάραλδ».

Ὁ Ἐρικ ὥρμησε πρὸς τὸν ἐτοιμόθνατον ναυαγόν·

— Σὺ . . . σὺ εἶσαι . . . θεῖε Χάραλδ; καὶ δὲν σ' ἐγνώρισα . . . καὶ δὲν το ἐμάντευσα!

Ἐλαβε δὲ τὰς χεῖράς του καὶ τὰς ἐφίλει μετὰ παραφροῆς.

Ὁ Χάνε εἶπε τότε ὅτι ἡ Χριστιανία ἐν καιρῷ τρικυμίας παρέλαβε δύο δυστυχεῖς ναυαγούς, οἵτινες ἐκρατοῦντο ἀπὸ ἐν σύντριμμα ἱστοῦ· τὸ πλοῖόν των εἶχε συντριφθῇ εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκείνας. Πῶς δὲ αὐτός, ὁ πηδαλιούχος Χάνε, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα τῶν δύο ἐκείνων δυστυχῶν, ἀφ' οὗ ὁ εἰς μὲν ἀπέθανεν εὐθὺς ὅτε τὸν παρέλαβον ἐπὶ τῆς Χριστιανίας, ὁ δὲ ἄλλος ἦτο βωβός, ἀφ' ὅτου ἐσώθη ὑπὸ τῶν νορβηγῶν ναυτῶν;

Εἰς τὴν παράφορον χαρὰν τοῦ ὁ Ἐρικ ἠρώτα τὸν δυστυχῆ Χάραλδ καὶ τῷ ὠμίλει περὶ τῆς Ἐλγας.

— Εἶσαι καλλίτερος; . . . Ναί; . . .

«Ὁ! τί εὐτυχὴς που θὰ εἶνε ἡ Ἐλγα! . . . καὶ ὅσο συλλογίζομαι πῶς ἔγωθ θὰ σε πάγῃ ὀπίσω. . . Καὶ ἡ θεῖα Ἰγκεβοργ. . . ἔχυσεν τόσα δάκρυα . . . νὰ εἴξω. . . Ὁ, τί εὐτυχὴς που εἶμαι. . . θεῖε Χάραλδ, ὠμίλει μου. . .

Ἀλλ' ὁ ἱατρὸς τοῦ πλοίου τὸν ἔσυρε μακρὰν τοῦ θαλαμίσκου ἐκείνου.

— Κύριε Ἐρικ, εἶπε, μὴ ὀλιγοστεύετε τὰς ὀλίγας στιγμὰς, αἱ ὁποῖαι μένουσιν ἀκόμη εἰς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν ναυαγόν.

— Τί; κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ; ἀνέκραξεν ὁ Ἐρικ.

Ὁ ἱατρὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του.

— Σῶσέ τον, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σῶσέ τον! παράτεινε τοῦλάχιστον τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἐναγκαλισθῇ ὅσους ἀγαπᾷ.

Ἀλλ' ὁ γηραιὸς ἱατρὸς ἐξηκολούθει νὰ σείῃ τὴν κεφαλὴν

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω τίποτε, παῖδί μου.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρικ, ἀφ' οὗ ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ φρικώδη θάνατον, κάνεις δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ του δώσῃ ζωὴν μερικῶν ἡμερῶν!

— Ἐρικ, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρὸς μετ' ὀνύχην σοδάραν. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σε ὠδήγησεν εἰς τὴν δύσκολον ἐπιχειρήσιν σου, εἰμπορεῖ καὶ ἐμὲ νὰ βοηθήσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ Βόρειος Ἀστὴρ ἔπλεε πλησίον πρὸς τὴν νῆσον Δίσκον· μετὰ δύο ἡμέρας προσωρμίσθησαν εἰς τὸν ὁμώνυμον ὄρμον. Ὁ Ἐρικ ἦτο παρὰ τὸ πηδάλιον· ὁ ἀγαθὸς ἱατρὸς ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς.

— Λοιπὸν, νεαρέ μου φίλε, ποῖαν εἰδήσιν φρονεῖς ὅτι σοῦ φέρω σήμερον περὶ τοῦ θεοῦ Χάραλδ;

Ὁ Ἐρικ ἀνεφώνησεν·

— Ἐσώθη βέβαια!

— Τὸ ἐλπίζω τοῦλάχιστον· ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει νὰ εἴσαι φρόνιμος καὶ νὰ μὴ τον κουράζῃς· εἶνε εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ τέλος πάντων.

Ὁ! πόσον ὠραίας συνομιλίας συνῆψαν ὁ πατήρ τῆς Ἐλγας καὶ ὁ μνηστήρ της· πόσα πράγματι εἶχον νὰ εἴπωμεν· ἔπειτα ἤρχοντο διαλείμματα σιωπῆς κατὰ τὰ ὁποῖα ἔμενον πλησίον ἀλλήλων ὄνειροπωλοῦντες τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν χαρὰν ἡ ἐπιστροφή των.

Ἦσαν ἀκόμη παραδεδομένοι εἰς τὰ σχέδιά των καὶ τὰς ἀναμνήσεις των ὅτε ὁ Βόρειος Ἀστὴρ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Δίσκου. Μία ἀγγλικὴ κορβέτα ἀπέπλεε τὴν στιγμὴν ἐκείνην διευθυνομένη εἰς Κοπεναῖγον. Μόλις εἶχον καιρὸν νὰ στείλωσιν ὀλίγον γραμμὰς.

— Γρήγορα, Ἐρικ, γράψε, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Χάραλδ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἀνέλαβεν ὅλην τὴν νεανικὴν του ῥώμην· μετ' ὀνύχην δὲ ἐντονον ὑπεγόρευσε εἰς τὸν μνηστήρα τῆς θυγατρὸς του·

«Ἀγαπητὴ θεῖα,

Δοξάσατε τὸν Θεόν· ἀνακάλυφα τὰ ἴχνη τῆς Φιονίας καὶ τοῦ πλοίαρχου τῆς· τὸ πλοῖον εὐρίσκεται εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ τὸν πλοίαρχον θὰ σας ἐπαναφέρω μετ' ὀλίγον. Μετ' ὅλην τὴν ἀδυναμίαν του σὰς φιλεῖ πολὺ πολὺ.

Ἐρικ».

Μετὰ δύο μῆνας ὁ πλοίαρχος Χάραλδ καὶ ὁ Ἐρικ εὐρίσκοντο εἰς τὴν Κοπεναῖγον, ὁ δὲ τὸσον ἀναβληθεὶς γάμος ἐγίνε μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἐπισημότητος.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΑΙΕΝΟΣ

